



**VYVOLÁVAČKA
DUCHŮ**

SARAH PENNER

AUTORKA BESTSELLERU
„ZMIZELÁ APATYKÁRKA“

**VYVOLÁVAČKA
DUCHŮ**

**SARAH
PENNER**

**VYVOLÁVAČKA
DUCHŮ**

PŘEKLAD

NINA ŠALAMOUNOVÁ

Název anglického originálu: The London Séance Society
Český název: Vyvolávačka duchů
Autorka: Sarah Penner
První vydání: Park Row Books, Harlequin Books S. A., 2023

Cover Images: Shutterstock
Art Direction: Kathleen Oudit
Cover Design: Elita Sidiropoulou
Author Photo: Laura Foote Photography
Grafické zpracování české verze obálky: Madgrafik

Překlad: Nina Šalamounová
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Dana Wotřelová
Jazyková korektorka: Bohdana Hythová

© 2023 by Sarah Penner
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakémkoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8315-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8316-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8317-5 (PDF)

Pro mou starší sestru Kellie
(A pro tebe, mami. Koneckonců jsi to byla ty, kdo mi
první řekl: „Jdeme vyvolávat duchy.“)

*Hroby už se otvírají,
mrtví vstaňte, plačte s námi,
žalostně, žalostně.*

WILLIAM SHAKESPEARE
(*Mnoho povyku pro nic*, překlad Martin Hilský)



SEDM FÁZÍ SEANCE



I

Starověké zaklínání ďábla

Médium recituje zaklínadlo, jež má ochránit účastníky seance před ďábly, zlými duchy a zlými bytostmi.

II

Vyzývání

Médium pomocí dalšího zaklínadla svolává všechny duchy nacházející se v místnosti a okolí a vyzývá je, aby vstoupili do seance.

III

Izolace

Médium zjišťuje, kolik duchů je přítomno, a poté posílá pryč ze seance všechny duchy kromě ducha zesulé osoby, kterou chtějí účastníci seance kontaktovat.

IV

Pozvání

Médium vyzve ducha zesulé osoby, aby do něj vstoupilo a spojilo se s ním.

V

Vstoupení

Médium je uchváčeno duchem zesulého.

VI

Rozřešení

Médium zjišťuje požadovanou informaci.

VII

Ukončení

Médium ukončuje spojení s duchem zesulého, vypuzuje ho ze sebe, posílá ho pryč z místnosti a ukončuje celou seanci.

1

LENNA

Paříž, čtvrtek 13. února 1873

V opuštěném zámku na zalesněném okraji Paříže se chystala temná seance.

Hodiny ukazovaly třicet dva minut po půlnoci. Len-na Wickesová, zatím pouze učednice neboli médium v zácviku, seděla u oválného stolu zahaleného černým plátnem. Společně s ní a zkušeným médiem seděli u stolu další účastníci seance – džentlmen a jeho manželka. Tváře měli zasmušilé a dech neklidný. Seance se konala v někdejší salonku zchátralého zámku, který nebyl obydlen již sto let. Ze stěn za Lennou se odlupovaly kusy krvavě zbarvených tapet a odhalovaly shluky plísní.

Jestliže dnes v noci půjde vše, jak má, potom se během seance médium spojí s duchem mladé ženy, kterého chtěli vyvolat. Ženy zavražděné právě zde, v tomto ponurém opuštěném zámku na kraji Paříže.

Ve stropě nad jejich hlavami se ozvalo tiché šramocení. Myši, pomyslela si Lenna. Co jiného by to mohlo být?

Když dnes do zámku přišla, všimla si myšího trusu na podlaze i na stolech. Maličká drobná černá zrnka prozrazovala, že do zámku se místo lidí nastěhovali šedí vetřelci.

Náhle se však šramocení změnilo v škrábání. Lenna měla dokonce pocit, že zaslechla tichou ránu. Po zádech jí okamžitě přeběhlo mrazení. Pokud duchové zemřelých skutečně existují, potom je tenhle zámek přesně tím místem, kde by bylo možné je najít.

Pohlédla z okna do noční tmy. Kolem zámku kroužily velké vlhké sněhové vločky, jaké bývají v Paříži vzácné. Venku slabě zářilo několik luceren. Jejich světlo dopadalo na kovovou bránu v přední části sídla, hustě obalenou šlahouny mrtvého břechtanu chvějícími se v sněhové vánici. Za branou se rozprostíral temný hustý jehličnatý les, nyní poprášeny padajícím sněhem.

Účastníci seance se na zámku sešli o půlnoci. Jako první přijeli rodiče oběti. Lenna se s nimi potkala již před několika dny. Brzy po nich dorazila na místo právě Lenna a její učitelka, uznávané a respektované médium, které povede dnešní seanci. Vaudeline D'Allaireová.

Všichni byli oblečeni v černé a energie v místnosti tomu odpovídala. Rozhodně nebyla ani hřejivá, ani přívětivá. Rodiče, čekající na přidělených místech u stolu, působili nervózně. Jejich pohyby byly prudké a nejisté. Otec oběti povalil mosazný svícen a několikrát se za to s až naléhavou upřímností omlouval. Lenna, která seděla naproti němu s otevřeným

zápisníkem před sebou, mu to nemohla vyčítat. Sama si už mnohokrát otřela vlhké dlaně o šaty.

Nikdo tady nechtěl být. Všichni si přáli, aby je sem okolnosti vůbec nezavedly. Cena za sezení byla navíc velmi vysoká. Nebylo divu, že napětí kolem stolu houstlo každým okamžikem.

Duch, v jehož vyvolání doufali, nepatřil k běžným duchům, zemřelým přirozenou smrtí, ať už v důsledku stáří, nemoci či nešťastné nehody. Vaudeline nevyvolávala duchy babiček v bílých nočních košilích, jež prožily dlouhý život, odešly se vším smířené a v poklidu a nyní se procházely chodbami světa mrtvých. Ani duchy obětí válek, udatných mužů, kteří zemřeli na bojišti a znali rizika dopředu. Ne. Její seance se týkaly jiných duchů.

Duchů, kteří se stali oběťmi násilných činů a odešli nečekaně a příliš brzy. Byli zavražděni. A co hůř, jejich vrazi utekli, policie je nedokázala vypátrat a spravedlnosti nebylo učiněno zadost.

Právě kvůli jednomu takovému duchovi Vaudeline přijela sem, na opuštěný francouzský zámek. Požádal ji o tento manželský pár na opačné straně stolu, stejně jako mnoho klientů před nimi postižených podobným osudem.

Stejně jako Lenna.

Vaudeline, třicetiletá žena s dlouholetými zkušenostmi média, byla po celém světě známá tím, že dokázala vyvolávat duchy obětí vražd, aby s jejich pomocí zjistila totožnost vrahů. Coby vážená a uznávaná spiritistka už vyřešila několik největších záhadných vražd v Evropě. Její jméno se mnohokrát dostalo do titulků novin, a to nejenom kvůli úspěšně vyřešeným zločinům. Po jejím nečekaném odjezdu z Londýna

začátkem loňského roku o ní psaly snad všechny deníky a časopisy.

Okolnosti jejího odjezdu však zůstávaly nejasné a Vaudeline je odmítala upřesnit. Pokud vůbec něco naznačila, tak jen tolik, že se rozhodla vrátit domů do Francie. Nyní žila v Paříži, ve svém rodném městě.

Opuštěný zámek, který obývaly pouze myši, by si nejspíš většina spiritistů k seancím nevybrala. Vaudeline ale tvrdila, že s oběťmi vražd se lze spojit pouze tam, kde byly zavražděny. Obecně dávala přednost vyvolávání duchů v místech, kde dotyčné osoby zemřely. V tom se její metody lišily od jiných spiritistických spolků, jejichž představitelé tvrdili, že jsou schopni spojit se s duchem odkudkoli, protože duch je nehmotná entita a není vázán na konkrétní místo. Vaudeline jejich názor nesdílela. Z toho důvodu také nepřijímala zdaleka všechny klienty, kteří se na ni obrátili, nýbrž pouze ty, o nichž usoudila, že jim dokáže pomoci. Ani místa vražd či úmrtí ovšem nezajišťovala, že se ducha podaří vyvolat.

Lenna překročila kanál La Manche dva týdny před touto pařížskou seancí. Z Anglie do Francie dorazila 1. února, aby se začala u Vaudeline učit a jednou se mohla sama stát médiem. Zároveň si byla vědoma toho, že ji čeká dlouhá cesta. Lenna nepatřila k nejoddanějším studentkám své učitelky. Často kolísala ve své víře a vnitřně se potýkala s některými z nezbytných procedur: se starověkým zařikáváním dábla a zlých duchů nebo s vykuřováním, k čemuž se užívalo palo santo¹.

¹ Palo santo je rostlina pocházející z Amazonie. Je známá také jako „svatý strom“. Během spiritistických seancí se používala k vykuřování démonů, zlých duchů a jiných nečistot z místnosti, ovšem palo santo znali již In-

Ne že by jí zcela chyběla víra, ale jednoduše si nemohla být jistá. Nic z toho, co se spiritistickými seancemi souviselo, se zatím nepodařilo vědecky dokázat. Nic kolem vyvolávání duchů zemřelých a komunikace s nimi nebylo možné zvážit, analyzovat nebo se toho dotknout rukou jako kamenů a dalších objektů, které Lenna zkoumala. Tam, kde jiní učedníci nepochybovali a dychtivě přijímali i ty nejbizarnější teorie týkající se okultismu, se Lenna neustále ptala: Jak? Jak si můžete být tak jistí? A přestože se kdysi jedné seance sama přímo zúčastnila, její pochybnosti to nerozptýlilo. Naopak. Ze sezení pro ni nevzešlo nic, co by ji dokázalo přesvědčit nebo její pochybnosti alespoň zmírnit. Žádného ducha neviděla, dokonce ani vnitřním zrakem ne, a žádného v místnosti necítila.

Připadalo jí to absurdní. Šílené. Obchod s iluzemi versus pravda.

Lenně bylo dvacet tři let a za celý svůj život neměla žádné zjevení, natož aby se potkala s duchem. Někteří lidé tvrdili, že když procházejí starými domy nebo kráčejí mezi hroby na hřbitovech, cítí jakousi chladnou, nehmotnou přítomnost zemřelých. Někdy zahlédli záblesk ve svíčce či lidský stín na zdi, který nevrhala žádná živá lidská bytost. Když Lenna podobnou historku slyšela, obvykle přikývla, chtěla tomu věřit. Ale...

Nedalo by se tohle všechno vysvětlit něčím rozumnějším? Světelné triky, kupříkladu pomocí hranolů

kové, kteří jej používali během duchovních obřadů a v tradiční medicíně. Šamani ve Střední a Jižní Americe věřili, že palo santo dokáže zvýšit tok dobré energie a chránit přes špatnými vibracemi. Rostlina se používala jako lék na nachlazení, chřipku a stres, astma, bolesti hlavy či úzkosti.

nebo systému zrcadel, přece existovaly odnepaměti a věda je dokázala vcelku jednoduše popsat. Možná by se daly podobně vysvětlit i další záhady a nadpřirozené jevy připisované bytostem promlouvajícím ze záhrobí.

Kdyby Lenna dostala nabídku odcestovat do Paříže a zúčastnit se spiritistické seance před pár měsíci, nejspíš by se jen pobaveně zasmála. A aby se sama vrhla do studia umění seance? Aby se chtěla stát médiem, skrz které promlouvají duchové? To by jí připadalo jako ztráta času. Jako nesmysl.

Kolem Temže se přece nachází tolik zajímavých mineralogických vzorků, které stojí za prozkoumání!

Jenomže pak přišel Halloween, předvečer svátku Všech svatých. Noc, kdy Lenna našla svoji drahou mladší sestru ubodanou v zahradě Hickway House na Euston Road, skromného hotelu jejich rodičů, jehož využívali především cestovatelé. Na první pohled bylo jasné, že Evie před svou smrtí s vrahem bojovala. Měla rozčuchané vlasy a podlitiny a škrábance na různých částech těla. Vedle ní ležela její vysypaná brašna. Vrah nejspíš něco hledal.

V následujících dnech věnovala policie smrti Evie stejnou pozornost jako vraždě jakékoli jiné ženy ze střední třídy, což znamenalo vůbec žádnou. Ani po třech měsících nedostala rodina od policie žádné vysvětlení. Otázka, kdo zabil jejich dceru a Lenninu sestru, zůstala nezodpovězená. Lenna byla zoufalá a zoufalství nakonec zvítězilo nad skepticismem a nedůvěrou ohledně duchů zemřelých.

Zbožňovala Evii, víc než kohokoli jiného na tomto světě. Magie, čarodějnictví, spiritisté nebo třeba vyznavači poltergeistů... Zavázala by se k čemukoli,

pokud by to znamenalo, že najde způsob, jak se spojit s milovanou mladší sestrou.

Kromě toho, i když Lenna nebyla ohledně existence duchů stále vnitřně přesvědčena, usoudila, že její vzácné fosilie, které zkoumala, by mohly být určitým důkazem o existenci posmrtného života. S touto teorií přišla poprvé Evie a Lenna si přála víc než kdy jindy, aby ta teorie byla pravdivá.

Evie byla před svou smrtí začínající médium, a než Vaudeline odešla z Londýna, patřila k jejím horlivým a oddaným studentkám. Věřila v duchy celou svou bytostí a nikdy o jejich existenci na rozdíl od Lenny nepochybovala. Pokud mohl někdo najít způsob, jak prolomit bariéru mezi životem a smrtí, byla to právě ona, Evie.

Lenna s ní nyní, po její smrti, potřebovala mluvit. Potřebovala se dozvědět pravdu o tom, co se stalo. Policie možná nebyla ochotná domáhat se spravedlnosti, ale Lenna ano. Proto se rozhodla odložit své pochybnost ohledně spiritismu stranou a stát se médiem.

Neměla ještě kdy ani pořádně truchlit, tak moc byla pohlcena nutkavou potřebou rozplést zločin, jehož se Evie stala obětí. Lenna nechtěla držet smutek. Ještě ne. Než dá průchod svým citům a začne truchlit, zjistí, kdo Evii zabil a pomstí se. To byla priorita.

Protože věděla, že Vaudeline do Londýna nepřijede, nevrátila se tam od svého odjezdu před rokem, rozhodla se Lenna odcestovat za ní do Paříže. Byla odhodlaná vyřešit Eviinu vraždu za každou cenu. Tak či onak. I kdyby to mělo znamenat, že bude muset strávit měsíc pod vedením cizinky – ačkoli si musela v duchu přiznat, že se jí tato cizinka docela líbí – a že se bude

muset naučit zlověstným jemnostem umění, jemuž ale tak docela nevěřila.

Dnes v noci se to možná změní.

Dnes možná spatří svého prvního ducha.

Lenna si strčila ruce mezi stehna. Třáslly se jí a ona nechtěla, aby to někdo z přítomných viděl. Přála si vypadat jako zběhlá učednice. Statečná studentka spiritismu, jež se jen tak něčeho nezalekne. Natož něčeho, o čemž pochybuje. Kromě toho potřebovala působit vyrovnaně kvůli rodičům zavražděné mladé dívky, kteří byli zjevně vyděšení z toho, co by se dnes v noci mohlo stát.

Byla ráda, že manželský pár potkala již před pár dny na jiném, mnohem méně odlehlém místě, než byl tento strašidelný opuštěný zámek. Rodiče mrtvé dívky navštívili velký byt Vaudeline v centru Paříže. Sešli se v něm všichni čtyři, aby probrali podrobnosti týkající se nadcházející spiritistické seance.

A také rizika.

Lenna už o rizicích seance něco věděla. Vaudeline s ní o nich diskutovala, když za ní poprvé přišla coby budoucí učednice. Během setkání s rodiči zavražděné se jí však zdálo, že rizika jsou ještě větší a že seance může mít vážné důsledky.

„U mě nenajdete žádné desky ouija ani planžety,“ vysvětlovala Vaudeline rodičům. „To jsou jen hračky pro děti. Moje seance nejsou hry. Mohou se ubírat jiným, nebezpečnějším směrem.“

Dveře salonu se otevřely. Do místnosti přišla pokojská s čajovým servisem pro čtyři. Položila ho na stůl vedle diagramu, který Vaudeline a Lenna dříve studovaly, spolu se správnou přípravou stolu s mnoha

pomůckami. Černé svíčky ze včelího vosku, opály, ametysty, hadí kůže a solné misky. Nic z toho nesmělo chybět.

„Pomáhá to uvést médium do transu?“ zeptala se matka mrtvé dívky, když služebná odešla.

„Přesně tak.“

Lenna se nemusela ptát na vysvětlení. Po několika týdnech v učení u Vaudeline věděla, že v jedné z fází seance nastává stav transu neboli vstupu, kdy duch ovládne tělo média a znovu přebývá v živém, dýchajícím organizmu. Vaudeline to popsala jako druh duální existence, existence dvou v jednom těle, která médiím umožňovala poznávat vzpomínky a myšlenky zesnulého a zároveň si paralelně uchovávat vlastní.

Matka se napila čaje a poté se předklonila a cosi vytáhla z brašny. Výstřížek z novin. Ruce se jí chvěly stejně, jako když do domu Vaudeline přišla a nějakou dobu na ni jenom zírala, než byla schopná konečně promluvit.

Když se Lenna setkala s Vaudeline poprvé, reagovala stejně. Nebylo to ovšem proto, že by byla tak oslněna její pověstí, která ji provázela. Souviselo to víc s jejíma hlubokýma očima a tím, že se dívala do těch Lenniných o pár okamžiků déle, než dovoľovala konvence. To o ní ledacos vypovídalo. Například že je sebevědomá. A že se, podobně jako Evie, příliš nestará o společenská pravidla.

Oboje tyto vlastnosti Lennu přitahovaly.

Matka podala Vaudeline výstřížek. Lenna nerozuměla francouzskému titulku, ale datum článku prozrazovalo, že je pár let starý.

„Píše se tu,“ pronesla žena tichým hlasem, „že na jedné z vašich seancí zemřel muž. Je to pravda?“

Vaudeline přikývla. „Duchové jsou nepředvídatelní,“ odpověděla. „Zejména ti, které hledám já společně se svými klienty. Jde o oběti násilných činů. Na začátku seance je riziko největší. Poté, kdy odříkám vzývání, pozvu všechny blízké duchy do místnosti, kde se seance koná. Je to jako roztočit kohoutek vody. Abych mohla mluvit s duchem oběti a vyřešit zločin, nevyhnu se jednání s dalšími přítomnými mrtvými. Snažím se touto fází procházet rychle, ale nemohu ji přeskočit. A nemohu duchy na okraji zcela udržet na uzdě.“ Vaudelina kývla k výstřižku.

„Zjistila police někdy, jak ten muž zemřel?“ zeptala se matka.

„Srdeční selhání. Tak zněla oficiální zpráva. My v místnosti jsme ale viděli, co se stalo. Viděli jsme stín ruky na jeho ústech.“ Vaudeline podala výstřižek zpátky ženě. „Za deset let, po které seance provádím, zemřeli na mých sezeních pouze tři lidé,“ dodala. „Stává se to velmi vzácně. Častější je jiný jev. Náhlé objevení se ran, které souvisejí s traumaty, jež oběť utrpěla před smrtí. Tržné rány, přetržené vazy, modřiny.“

Otec sklonil hlavu dopředu a Lenna bojovala s nutkáním opustit místnost a možná se běžet i vyzvracet. Jejich dcera byla uškrcena. Co když se během seance objeví na něčím krku spáleniny po provaze? Pouhá myšlenka na to byla zcela nesnesitelná.

„Existují i menší nebezpečí,“ pokračovala Vaudeline. Nejspíš cítila, že by bylo moudré se u tohoto rizika nezdržovat a jít dál. „Věci nebo činy, do kterých by se někdo z přisedících mohl... řekněme zapojit. Na seanci před několika měsíci začali pod vlivem duchů dva z účastníků smilnit přímo na stole.“

Lenna zalapala po dechu. Vaudeline s ní během uplynulých dvou týdnů sdílela množství příběhů, avšak tenhle zatím nikoli. „Byli ti lidé předtím milenci?“ zeptala se v domnění, že rodiče zavražděné dívky jsou stejně zvědaví jako ona.

Vaudeline zavrtěla hlavou. „Nikdy předtím se dokonce ani nesetkali.“ Otočila se a Lennin pohled padl na malou pihu na špičce nosu Vaudeline. Tak nepatrnou, že by se dala zaměnit za stín.

„Navzdory rizikům,“ řekla Vaudeline a podívala se zpátky na rodiče, „je tenhle druh seance nejrychlejším a neúčinnějším způsobem jak získat informace potřebné k vyřešení případu. Tohle není zábava. Ani hledání klidu pro ducha zemřelého. Jestli vám jde o něco takového, nasměřuji vás k některému z mnoha lovců duchů tady ve městě.“

Otec si odkašlal. „Mám obavy,“ začal a vzal jemně svoji manželku za ruku. „Nuže, mám obavy o blaho mé ženy, pokud uspořádáme seanci na zámku, kde naše dcera zemřela.“

Kde naše dcera zemřela. Bylo pro něj zjevně snazší formulovat to takhle než vyslovit: Kde byla naše dcera zabita. Kde byla zavražděna.

To bylo příliš těžké. Příliš kruté. Lenna to věděla lépe než kdo jiný.

Vaudeline se podívala na manželku. „Budete muset najít způsob, jak zůstat vyrovnaná, madam. Další možností je, že se seance vůbec nezúčastníte.“ Narovnála se a sepjala ruce v klíně. Dávala tím najevo, že jiné místo seance nepřichází v úvahu. Jedno z hlavních přesvědčení Vaudeline ostatně bylo, že ducha lze vyvolat pouze v blízkosti místa činu. Tam, kde zemřelo tělo. Kdyby mohla Vaudeline provádět seance na

dálku, Lenna by do Paříže vůbec neodjela. Napsala by Vaudeline a požádala by ji, aby provedla seanci tady ve Francii a výsledky pak dala Lenně vědět.

Jenomže to nebylo možné. A protože Vaudeline veřejně prohlásila, že se do Londýna nevrátí, přijela Lenna za ní, aby se naučila umění vyvolávání duchů v Paříži. Až se tak stane, vrátí se do Anglie, do hotelu rodičů, a pokusí se spojit s duchem své sestry sama.

„Spousta médií provádí seance ve svých vlastních domovech,“ poznamenala matka. „A ne blízko míst, nebo přímo na nich, kde zemřeli jejich blízcí.“

„Ano,“ přikývla klidně Vaudeline. „A spousta médií jsou podvodníci, kteří jen tahají z důvěřivých a nešťastných lidí peníze.“ Vaudeline zatočila šálkem na talířku. Neměla v úmyslu se nechat přesvědčit, ačkoli chápala, jak těžké to pro rodiče zavražděné dívky musí být. Pokud ale chtějí najít jejího vraha, jinou možnost, než kterou jim navrhuje ona, nemají. „Rozumím tomu, co prožíváte,“ dodala. „Jak bolestivá pro vás musí být představa, že půjdete na místo, kde vaše dcera byla zabita. My tam ale nejdeme jítřit emoce. Chceme vyřešit zločin.“

Její slova i tón jejího hlasu mohly působit na rodiče chladně, avšak Vaudeline to opakovala mnohokrát. Nesměla se ponořit do smutku rodiny. Nesměla se s ním proplést a nechat ho na sebe působit. Podvolit se smutku znamenalo slabost. A během seance neexistovalo nic nebezpečnějšího než projevit slabost jakéhokoli druhu. Duchové – ti nebezpeční, volně se pohybující, schopní strašit, pokoušet a škádlit, ať už byli přivolaní nebo ne – měli rádi slabost.

„Byla vaše dcera vdaná?“ zajímala se Vaudeline. „Nebo měla milence? Důvěrnou přítelkyni? Protože

pokud ano, bylo by užitečné jeho nebo ji k seanci přizvat. Čím více latentní energie vaší dcery dokážeme v místnosti shromáždit, tím lépe.“

„Ne,“ odpověděl otec. „Žádný manžel, milenec, ani důvěrná přítelkyně.“

„Alespoň pokud je nám známo,“ doplnila manžela matka s plachým úsměvem na tváři. „Naše dcera byla poněkud... nezávislá.“

Lenna se pousmála a v duchu přemítala o delikátní volbě slov dívčiny matky. Její dcera byla možná trochu jako Evie. Svobodomyslná. Bezuzdná.

Nespoutaná.

Matka si lehce odkašlala a obrátila se tázavě na Lennu. „Mohla bych se zeptat, jakou roli budete hrát na seanci vy, slečno?“

„Ano, samozřejmě,“ přikývla Lenna. „Já jsem učednice slečny Vaudeline. Stále ještě se učím nazpaměť zaklínadla a budu si dělat poznámky k sedmi stupňům seance.“

„Lenna není součástí mé tradiční skupiny učedníků,“ dodala Vaudeline. „Ta se obvykle sestává ze tří až pěti studentů. Okolnosti Lennina zájmu o umění vyvolávání duchů však byly takového druhu, že jsem se ji rozhodla přijmout do individuálního učebního programu.“

To bylo pouze stručné vysvětlení bez podrobnějších detailů. Když Lenna přijela do Paříže a pověděla Vaudeline, že Evie, její bývalá studentka, byla v Londýně zavražděna, Vaudeline byla touto zprávou zasažena. Bez delšího váhání Lennu přijala do učení. Začaly pracovat hned. Obvykle trvalo osm týdnů, než se noví učedníci zaučili, avšak Lenninu výuku chtěla mít hotovou za polovinu času.

„Nevěděla jsem, že kromě toho, že vedete seance, učíte také jejich umění,“ podotkla matka.

„Ano. Deset let jsem médium a z toho pět učitelka.“ Vaudeline se naklonila dopředu. Její tón byl teď vážnější. „Pokud jde o průběh seance, existují věci, které můžete udělat, abyste snížili mnou uvedená rizika. Především, žádné víno ani likér před sezením. Ani jednu kapku. A udělejte všechno proto, abyste udrželi na uzdě bolest a slzy. Nevzpomínejte. Vzpomínky jsou slabost. A slabost představuje během seance to největší riziko. Slabost může skončit hlubokým pádem. Nezapomeňte na to.“

Lekce týkající se nebezpečí způsobeného slabostí byla vůbec první lekcí, kterou Vaudeline Lenně ušetřila. Svět se hemží duchy, pověděla jí. Jsou v každé ložnici, na každé louce, v každém přístavu. Jsou všude. Na ulicích i venku ve volné krajině.

Lenna zaujatě poslouchala, zatímco Vaudeline vysvětlovala dál. Lidé, kteří se po tisíciletí rodili, také umírali a jejich duchové neodcházel nikam daleko. Zůstávali poblíž míst, kde těla skonala, a pokud se nachomýtl k nějaké spiritistické seanci, dostavili se na ni společně s duchy, kteří byli vyvoláváni. Většina z nich byla pouze zvědavá nebo toužila znovu pocítit tělesnost. Někteří s radostí škádlili přísedící. Většinou hravě a neškodně. Tyhle přívětivé a hravé duchy neměla Vaudeline problém přesvědčit, aby seanci nerušili a vzdálili se.

Nebezpečí představovali zlí a zákeřní duchové a destruktivní poltergeistové, kteří neškodili hravě, nýbrž s těmi nejhoršími úmysly. Mohli vstoupit do Vaudeline dříve, než k tomu měl cílový duch příležitost, nebo mohli vstoupit mezi přísedící a činit jim

zlo. Vaudeline popisovala tyto duchy jako inteligentní entity, které přesně věděly, na kom a na čem se přiživí. Vyhledávaly rozličné lidské slabosti, ať už to byl smutek nebo zoufalství, vybíraly si mladé účastníky seancí, ty, kteří pozřeli alkohol nebo kteří byli až příliš chtiví nahlédnout mezi duchy a do záhrobí. Tohle všechno byly formy slabosti, jež umožňovaly zlým duchům dostat se k účastníkům seancí.

Aby Vaudeline těmto rizikům zabránila, seznamovala se pečlivě s přísedícími ještě před začátkem seancí a dávala jim instrukce, jak se chovat. Nepovolovala účast nikomu mladšímu šestnácti let, ani nikomu, z jehož dechu byl cítit alkohol. Pokud se členové rodiny během seance rozplakali, Vaudeline je vykázala z místnosti. Za jiných okolností by s nimi soucítila, ale jakmile mohli být na blízku zlí duchové, soucit nebyl na místě. Naopak byl velmi nežádoucí.

Tyto zásady prakticovala společně s prastarým ochranným zaříkáváním, které recitovala na začátku každé seance, a s dvojím vykázáním duchů, kteří neměli být vyvoláni. Díky tomu byla její sezení v bezpečí.

Alespoň po většinu času.

Protože bezpečí během spiritistických seancí bylo jenom relativní. Nic nebylo zaručeno předem. To Vaudeline opakovala znovu a znovu. Duchové byli zkrátka a dobře velmi nepředvídatelní.

Na zámku, krátce před začátkem seance, vzhledla Lenna od svého zápisníku. Zaujatě zkoumala výrazy ve tvářích rodičů zavražděné dívky. Otec měl tvrdý výraz a obě ruce pevně položené na stole. Vypadal jako připravený k boji. Matka měla oči potažené

zamženým našedlým povlakem. Na obličejí se jí ve světle svíček leskly dvě cestičky po zaschlých slzách. Celou svou bytostí se snažila neplakat.

Lenna vůči ní pocítovala cosi jako hrdost. Byla hrdá na oba rodiče. Zlomené, a přece tak odhodlané najít vraha své dcery. Právě jejich touha po jeho dopadnutí by je ale mohla dostat do zranitelné pozice. Bezděky se zachvěla. Přemýšlela, jestli matku nějaký zlý duch nenajde coby nejslabší a nejzranitelnější v místnosti. Nebo jestli se nemůže pokazit ještě něco jiného. Vzpomněla si na několik příběhů Vaudeline. Na příběhy lidí, kteří na sebe v transu tasili zbraně. Nebo na vyprávění o svícnech, jež samy od sebe letěly přes místnost, jako kdyby je někdo hodil. Až na to, že živá lidská bytost to udělat nemohla.

Vaudeline odemkla kožený kufr a vyndala z něj několik věcí. V místnosti zavládlo nervózní ticho.

Co se asi stane v následujících minutách? uvažovala Lenna v duchu.

Bezmyšlenkovitě si kousala nehty, což byla její celoživotní neřest. U toho bedlivě sledovala Vaudeline, jestli v jejím jednání nenajde nějaké známky podvodu. Žádné nenašla.

Vaudeline vytáhla ze svého kufru dva kusy černého spodního prádla a delikátně je pověsila nad cihlový krb a na okno s olověnou mříží, odkud byl výhled na nádvoří polorozpadlého zámku. Spodní část okenního tabule byla rozbitá, takže látka bránila v průvanu. Lenna věděla, proč to Vaudeline udělala. Už to spolu stačily probrat během jejich soukromých lekcí. Okna fungovala jako portály, kterými snadným způsobem procházeli nezvaní duchové, jež zemřeli někde poblíž. Dalším snadným portálem byl krb. Duch mohl

proniknout do místnosti komínem tak snadno jako oknem. Proto bylo vhodné místnost pokud možno zapouzdřit. Ztížit nezvaným duchům vstup. Obzvláště těm zlým.

Potom se konečně posadila, přisunula se s židlí blíž ke stolu a natáhla nohy k Lenně. Té problesklo hlavou, jestli ten pohyb nebyl úmyslný.

Když Vaudeline otevřela svoji knihu zaříkání a sklopila k ní zrak, její dlouhé řasy vrhly stín na její tváře. Nad čelem se jí uvolnil pramen vlasů a spadl jí před obličej, ale ona tomu nevěnovala pozornost. Jak obracela stránky knihy, po bledých pažích jí klouzala hedvábná látka šatů.

Lenna přistihla otce mrtvé dívky, jak na Vaudeline zírá. Zorničky měl rozšířené a černé a rty mírně pootevřené. Lenna okamžitě pochopila, co jeho pohled znamená. Zmocnil se ho chtíč. Fyzická touha po Vaudeline. Nevyčítala mu to. Věděla, že si muži často zachovávají schopnost pociťovat touhu, i když jsou přemoženi žalem ze ztráty blízké osoby.

Ne, nemohla ho vinit. Už proto, že ona to v posledních dnech také zažila. Smutek ze ztráty mladší sestry a nečekaný, silný nával touhy...

V místnosti se něco dělo, ačkoli seance ještě ani pořádně nezačala. Svíčka neblíkala a černé kusy látky nad krbem a v okně se ani nepohnuly, ale přesto bylo cítit cosi ve vzduchu. Jako kdyby se salon zvětšoval, nadouval nebo zaplňoval čímsi neviditelným, nehmotným, a přesto určitým způsobem hmatatelným.

Možná se mi to jenom zdá, pomyslela si Lenna v duchu. Možná to cítím, protože to cítit chci. Protože chci věřit, že duchové existují a mohou se domlouvat

s živými. Protože je to jediný způsob, jak se můžu spojit s Evií.

Vaudeline seděla tiše a mlčky. Vypadala velmi soustředěně a klidně. Zdálo se, že má místnost plně pod svou kontrolou. O cokoli rodiče mrtvé dívky požádala, to udělali. Věřili jí a byli ochotni se vložit do jejích rukou.

Lenna za to byla ráda, protože bez důvěry účastníků k médiu se seance nedala vést. Sama se utěšovala tím, že Vaudeline ví, co dělá, a že ona a manželský pár jsou v bezpečí. Vzpomněla si také na slova, která její učitelka pronesla cestou na zámek.

Nic se ti nestane, zašeptala směrem k Lenně. Byla bys první, koho bych ochránila, pokud by to bylo třeba. Ma promesse à toi.

Slibuji ti to.

Nyní si Lenna slib Vaudeline v duchu připomněla. Byl jejím vlastním zaklínadlem, k němuž se upínala, zatímco se jí zmocňovaly pocity, že v salonu se rozhodně něco děje.

Vaudeline vytáhla z kapsy pláště malé hodinky. Několik okamžiků si prohlížela jejich ciferník. Pak společností oznámila: „Začneme za čtyřicet sekund.“ Naproti přes stůl popotáhla matka oběti nosem. Otec si odkašlal a narovnal se v ramenou. Lenna s nimi soucítila, avšak nedokázala plně pochopit, jaké emoce se v nich teď musí odehrávat. Tušila, že je sužuje strach, ale možná vyhlíželi seanci i s nadějí. Jaký to asi je pocit, být tak blízko setkání s mrtvou dcerou, která zemřela násilnou smrtí?

Pravděpodobně stejný, jaký zakoušela ona sama, když si během lekcí s Vaudeline uvědomovala, že

pokud všechno dopadne, jak doufá, spojí se se zavražděnou sestrou.

Vzpomínka na Evií Lennou otřásla. Plně jí došlo, proč to všechno dělá. Proč je dnes večer tady a proč vůbec vstoupila do učení k Vaudeline. Ne proto, aby si osvojila umění vyvolávání duchů. Celé tohle úsilí podnikala jenom proto, aby se ještě jednou setkala s Evií. A aby zjistila pravdu o její smrti. Aby s pomocí Vaudeline odhalila vraha. A až bude znát jeho jméno, potom udělá všechno, aby byl usvědčen a dopaden.

Lenna se na matku naproti stolu vřele usmála. V očích starší z žen se zalesklo světlo svíček. Bránila se slzám. Lenna si přála, aby jí mohla pošeptat pár slov útěchy, avšak na to již nebyla vhodná chvíle.

Čtyřicet sekund pomalu ubíhalo. Účastníci seance teď seděli se zavřenýma očima. Lenna slyšela tikot hodinek v kovovém pouzdře. Věděla, že Vaudeline odpočítává čas spolu s maličkým mechanismem. Pak spustí své první ochranné zaklínadlo. Předehru vytaženou z tisíc let starého latinského textu o démonech. Lenna si už zapamatovala první čtyři sloky. Celkem jich bylo dvanáct.

Čekala, až se Vaudeline zhluboka nadechne. Zaklínadlo bylo třeba odříkat na jeden nepřerušovaný nádech. Kontrola dechu, to byla další nezbytná věc, kterou se Lenna ještě musela naučit. Když naposledy četla zaklínadlo ze svého zápisníku, dokázala udržet dech jenom do jeho poloviny. Pak jí dech došel a ona téměř omdlela.

Svíčka stojící nejbližší krbu zablikala a někde poblíž – bylo to za dveřmi, nebo nad stropem? – se ozvalo bouchnutí.

Lenna ztuhla a vzhlédla od zápisníku. Tohle bouchnutí nezpůsobily myši v podlaze. Rozhodně ne. Po zádech jí přeběhl mráz a pero jí vypadlo z ruky. Instinktivně se naklonila blíž k Vaudeline, připravená ji chytit za ruku, kdyby to bylo nutné, bez ohledu na dekorum.

„Něco se blíží,“ pronesla náhle Vaudeline. Mluvila plynulým, nízko položeným hlasem. Hlavu měla stále sklopenou a oči zavřené.

Znovu se ozvalo bouchnutí.

Lenna cítila, jak se jí tělo napjalo. Trhla hlavou směrem k manželskému páru. Matka mrtvé dívky měla vytřeštěné oči. Otec se nakláněl dopředu. V obličeji se mu zračil výraze naděje. Zjevně byli přesvědčeni, že bouchnutí způsobuje duch jejich dcery. Že už je v místnosti. Vaudeline s nimi však neprobrala všech sedm fází seance, a proto nemohli vědět, že je ještě příliš brzy. Že seance ve skutečnosti ani pořádně nezačala.

Vaudeline zatím nepronesla úvodní zaklínadlo, ačkoli ohlášených čtyřicet sekund už uplynulo. Lenna se nemohla zbavit dojmu, že něco není v pořádku. Něco bylo špatně. Ale co přesně, na to by odpovědět nedokázala. V každém případě si byla jistá, že Vaudeline by nikdy nezahájila seanci bez odříkání starověkého zaklínadla, které mělo všechny účastníky chránit. Na okamžik se jí zmocnila hrůza. Snažil se do místnosti proniknout nějaký zlý démon? Nebo už tady dokonce byl? Vstoupilo mezi ně něco tak moc zlověstného, že to narušilo seanci a Vaudeline nemohla pokračovat dál?

Zatímco Lenna čekala, až médium něco udělá, po těle jí znovu přeběhl mráz.



Vaudeline se však ani nepohnula. Lenna se pomalu a statečně otočila ke své učitelce. „Co... přichází?“ zašeptala. „Duch?“

Vaudeline vydechla. Vypadala frustrovaně. Pak zavrtěla hlavou a zvedla prst, jako kdyby chtěla říct: Jen počkej, uvidíš sama.

A potom se dveře do místnosti zničehonic rozlétly.



**O NĚKOLIK DNÍ DŘÍVE,
NA DRUHÉ STRANĚ KANÁLU LA MANCHE,
V LONDÝNĚ**

2



PAN MORLEY



Londýn, pondělí 10. února 1873

Ve druhém patře Londýnské spiritistické společnosti, klubu ve čtvrti West End, určeného pouze pro džentlmeny, jsem seděl ve své soukromé pracovně shrbený nad mahagonovým stolem. Předě mnou zablikala lucerna. Její modrooranžová záře osvětlovala předměty na desce stolu: několik prázdných listů s hlavičkou Společnosti, monokl na stříbrném řetízku, kalamář ve tvaru zvonku a pero.

Zvedl jsem ruce k očím a pár okamžiků jsem si třel napučené pŕlměsíce pod nimi, důkaz mých starostí a dlouhotrvajícího napětí. Několik měsíců jsem špatně spal a neustále jsem zatínal zuby.

Naše Společnost čelila několika problémům.

Nikoli však v oddělení jasnovidectví, jak by někoho možná mohlo napadnout. Ne, zde bylo všechno v naprostém pořádku a čisté jako lilie. Potíže se objevily v oddělení spiritismu, které jsem měl od svého vstupu

do Společnosti před deseti lety na starosti jako viceprezident.

Jako každý správný džentlmen s autoritou, jaká se k mému úřadu dozajista pojí, jsem věděl o svém oddělení všechno. Byl jsem obeznámen s tím, jaké seance jsme minulý týden pořádali, vlastně jsem to byl já, kdo rozdělával členům Společnosti úkoly, a znal jsem umístění všech příruček a knih v naší knihovně. Věděl jsem o každém svazku, který se zabýval okultismem, i to, kde se nachází. A dbal jsem na to, aby byly všechny svazky vždy navraceny přesně na své místo. To ještě není všechno. Znal jsem přesné tržby jednotlivých oddělení Londýnské spiritistické společnosti a jména manželek všech jejích členů. Měl jsem dokonalý přehled nejen v příjmech, ale i výdajích. Věděl jsem i to, co budeme podávat ke snídani na shromáždění oddělení za tři dny.

Nezáleželo na tom, o jak osobní nebo triviální informace šlo. Já jsem věděl všechno o všem a o všech.

Když se pak objevily problémy, jimž jsme v oddělení spiritismu čelili, odpovědnost za ně padla na mě a jenom na mě.

Na stole po mé pravici stála prázdná sklenka od brandy. Rty mě ještě pálily po posledním doušku, bohužel neuspokojivém. Nalil jsem si další brandy, doufaje, že mi přinese alespoň nepatrnou úlevu od mé trudnomyslnosti, a zadíval jsem se na zeď před sebe na malé zarámované poslání našeho spolku. *Londýnská spiritistická společnost, založená v roce 1860, se zavazuje nabízet jasnovidcké a spiritistické služby po celém Londýně a okolí, za účelem poskytnutí klidu a míru truchlícím. Kromě toho chceme uspokojovat rostoucí zvědavost týkající se posmrtného života a hledat odpovědi na otázky, které všechny smrtelníky zajímají.*

Zkřížil jsem si ruce na prsou a zamyslel jsem se nad cíli, jaké jsme si kdysi dali. Musím říct, že v poskytování útěchy pozůstalým jsme skutečně vynikali, stejně jako v uspokojování zvědavosti těch spoluobčanů, jež se pídili po informacích ze světa duchů.

Po více než dvanácti letech existence čítala Společnost na dvě stě členů. Zhruba dvě třetiny z nich byli členové oddělení jasnovidectví. To vedl můj protějšek, rovněž viceprezident, pan T. Shaw. Shawovo oddělení bylo vskutku velmi čínorodé. Dokazovaly to stovky čtení neboli předpovědí každý měsíc po celém Londýně. Pověst oddělení byla bez poskvrnky a k tomu se jasnovidci mohli chlubit i stálými a nemalými příjmy.

Velkou zásluhu na tom měl právě viceprezident Shaw. Před přijetím do Společnosti museli budoucí členové jeho oddělení prokázat své dovednosti v jasnovidectví, numerologii, věštění nebo jakémkoli jiném oboru podobného druhu. Bez těchto dovedností, které si Shaw osobně ověřoval, nebyl nikdo přijat.

Na mém oddělení to ale chodilo trochu jinak. My jsme prováděli jen přibližně dvanáct seancí měsíčně. (I přesto byly naše příjmy za seance vyšší, daleko vyšší, než za jakoukoli ze služeb druhého oddělení, ať už šlo o věštění budoucnosti podle data narození nebo čtení z ruky na ulici.)

Členové Shawova oddělení k poskytování svých služeb nepotřebovali mnoho. Stačila jim dlaň zájemce nebo balíček karet. Pár minut a bylo hotovo. Vyvolávání duchů oproti tomu vyžadovalo prostor, čas a přípravu.

Média jsem na své oddělení přijímal většinou na základě důvěryhodných doporučení. Jejich schopnosti sice nebylo možné ověřit exaktně, ovšem i tak byl můj

proces prověřování přísný. Moje nároky byly vysoké. Pokud jsem o dotyčném zapochyboval, rychle jsem se s ním rozloučil. Nové členy obou oddělení schvaloval ještě prezident Společnosti pan Volckman, jemuž jsme se Shawem rovněž podávali zprávy o výsledcích naší práce.

Volckman založil Společnost před dvanácti lety, v době, kdy se seance, duchové a všemožná strašidla dostali v hlavním městě do módy. Londýn se jich nemohl nabažit. Zájem o vše nadpřirozené byl ohromný a Volckman v tom vycítil dobrou finanční příležitost. Společnosti se začalo natolik dařit, že nebylo v silách jednoho člověka nápor zájemců zvládnout, a proto Volckman záhy najal mě a Shawa.

Byl to obdivuhodný vůdce.

Až do své smrti.

Na desce mého stolu ležel další článek týkající se one nešťastné noci. Vyšel v dnešních ranních hodinách pod titulkem: VRAŽDA LONDÝNSKÉHO DŽENTLMENA NA HALLOWEENSKÉM VEČÍRKU ZŮSTÁVÁ STÁLE NEOBJASNĚNA. Sáhl jsem po něm a znovu jsem si přečetl krátkou zprávu.

Metropolitní policie pokračuje ve vyšetřování okolností vraždy pana M. Volckmana, rezidenta čtvrti Mayfair. Přestože k vraždě došlo před více než třemi měsíci, policie stále nemá odpovědi na otázky, kdo a proč pana Volckmana připravil o život. Pan Volckman byl váženým džentlmenem, otcem, manželem a prezidentem Londýnské spiritistické společnosti, klubu pro pány ve čtvrti West End.

Jeho tělo bylo objeveno v noci 31. října v soukromém sklepení poblíž Grosvenor

Square, které spravuje pan Morley z Londýna, viceprezident oddělení spiritismu Londýnské spiritistické společnosti.

Ve sklepení se ten den konal večírek při příležitosti nadcházejícího svátku Všech svatých. Volckmanovo tělo našel sám pan Morley. Akce se zúčastnilo nejméně sto hostů, což je podle Metropolitní policie velkou překážkou ve vyšetřování.

Pan Volckman byl čestný muž. Byl oddaný své rodině a jeho přátelé ho vykreslují jako bezúhonného člověka, který neměl nepřátele ani dluhy a neholdoval hazardním hram, jakož i jiným neřestem. Kdo mohl chtít smrt tohoto vzorného džentlmena, jak jej popisují jeho přátelé a kolegové?

Odložil jsem článek na stranu a celý rozrušený jsem vstal ze svého opotřebovaného koženého křesla. Začal jsem přecházet po místnosti sem a tam. Nakonec jsem zastavil u zrcadla, které viselo na stěně vedle zarámovaného poslání Společnosti. Dlouze jsem se na sebe zadíval, a jako vždycky jsem se zamračil na svůj odraz. Šestatřicetiletý muž s pěknými hustými vlasy – žádné řídnutí na temeni, ani nad čelem –, ostře řezanou čelistí a rovným nosem. Tady bylo všechno v pořádku.

Ale moje pleť! Tou jsem opovrhoval, ba dokonce jsem ji přímo nesnášel. Mohlo za to velké mateřské znaménko, které začínalo pod levým okem a táhlo se přes celou tvář až k uchu. Nejednalo se o žádnou malou skvrnku, ale o nápadnou skvrnu velikosti dlaně. Kdysi bývala hladká, ale časem tato červená kůže zesílila a zhrubla. Nyní vypadala jako drsný a vyvýšený červený flek.

V dětství mě všichni ujišťovali, že znaménko jednou zmizí. *Až budeš velký, už si na něj ani nevzpomeješ.*

Nestalo se tak. Skvrna byla naopak tmavší a výraznější. Žádný z mých přátel nebyl sužován podobnou vadou. Mezi londýnskými džentlmeny jsem vyčníval, a ne v dobrém slova smyslu.

Kéž by se ta odporná skvrna dala vybělit nebo vydrhnout! Jako dospívající chlapec jsem ji surově dřel pískem a dokonce vápnem. Výsledkem byly flekaté léze po celé levé straně obličeje, které jsem se pokusil odstranit směsí z octa a rozjasňujícího krému své matky. Směs jsem si nanášel na noc den co den, týden co týden. Nejenže znaménko nezmizelo, nýbrž ztmavlo, zvětšilo se a červená kůže zhrubla.

A co na tom bylo vůbec nejhorší? To, že se na mě ženy dívaly jako na nějaký exemplář v zoologické zahradě. Zdržely se pohledem na mé tváři o vteřinu déle, než by bylo žádoucí, načež se odvrátily a předstíraly, že si ničeho nevšimly. Flek na mé tváři byl velkou překážkou v navazování vztahů se ženami. Moje vyhlídky na manželství se blížily nule. Která žena by riskovala, že to samé jako mě postihne i naše děti? Nikdo bohužel nedokázal vysvětlit, kde jsem ke svému znetvoření přišel. Moji rodiče měli zcela normální tváře. Z celé rodiny jsem trpěl plamenem na obličeji jenom já.

Zvedl jsem ruku a přejel si prsty po znaménku. Vousy ve spodní části tváře zakrývaly pouze jeho malou část. Znechuceně jsem se odvrátil od zrcadla. Do určité míry jsem se se svým znetvořením smířil, co jiného mi také zbývalo, ale nic to neměnilo na skutečnosti, že jsem svůj vzhled nenáviděl.

Pan Volckman se na mě vždycky díval způsobem, jako kdybych plamen na tváři neměl. Upíral oči za něj. Zpočátku to nejspíš dělal ze zdvořilosti, ale nakonec si

zvykl. Vždyť jsme se znali velmi dlouho. Pracoval jsem ve Společnosti přes deset let.

Jak moc mi chyběl!

Přestože byl o deset let starší a měl na všechny velmi vysoké nároky, troufám si tvrdit, že jsme se stali přáteli. Byl mým mentorem, rádcem a důvěrníkem. Vážil jsem si ho pro jeho osobní vlastnosti i profesní schopnosti. Bral jsem ho dokonce trochu jako staršího bratra, jehož jsem nikdy neměl. Byl jsem jedináček.

Pan Volckman se vyznačoval ještě jednou vlastností, za kterou jsem ho obdivoval a oceňoval. Velkorysostí. V plné míře ji projevil před deseti lety, když můj otec, úspěšný obchodník s látkami, zemřel na zápal plic a my jsme s matkou zůstali na všechno sami. Ze všech sil jsme se snažili udržet otcův podnik nad vodou, avšak chyběl nám jeho obchodnický talent. Nebyli jsme s to prodávat dokonce ani pod cenou, tak špatní jsme s matkou byli. Po několika měsících se na našem inventáři začala usazovat vrstva prachu. Mušlín, hedvábí, vlněné látky na zimní obleky a šaty, růžová bavlna určená na uniformy pro zaměstnance hotelů... To všechno leželo v dílně bez zájmu kupujících, a protože jsme neprodávali, neměli jsme ani peníze na koupi nových modernějších vzorů a barev. Naše klientela řídla, až od nás odešla úplně.

Pan Volckman, dlouholetý mecenáš našeho obchodu, se nad námi slitoval a s velkorysostí sobě vlastní se nám rozhodl pomoci. Napadlo mě, že mu mě snad i bylo líto. Mladého, teprve šestadvacetiletého džentlmena z vyšší střední třídy, s dobrými způsoby, který je i přes svůj původ nezadaný, zohyděný znaménkem na tváři a zatížený krachujícím podnikem a stárnoucí matkou. V té době navíc hledal někoho spolehlivého a loajálního,

kdo by v jeho Londýnské spiritistické společnosti vedl oddělení spiritismu, a rozhodl se to místo nabídnout právě mně. Doslova mě vzal pod svá křídla a nabídl mi více než slušnou mzdu, která stačila na živobytí moje i na finanční zajištění mé matky. Zavřeli jsme obchod s látkami, a zatímco se matka snažila rozprodat látky a veškeré zařízení, já jsem se ponořil do studia spiritismu a všeho, co s vyvoláváním duchů a obecně duchy souviselo. Četl jsem články a knihy o tom, co se po smrti s našimi dušemi děje, a způsobech, jakými s námi živými duchové zemřelých mohou komunikovat a předávat nám informace ze záhrobí. Pokud šlo o vedení oddělení spiritismu, pan Volckman mi nechal volné oštěže, za což jsem mu byl vždycky vděčný. Nestál mi za zády a nedýchal mi na krk a já jsem mu jeho důvěru oplácel tím, že jsem přinášel Společnosti prestiž a příjmy, jež se stále zvyšovaly. Byl tím potěšen a možná i trochu překvapen.

Já jsem se panu Volckmanovi cítil navždy zavázán. Jeho velkorysost nejenom zachránila moji rodinu před finančním krachem, ale obnovila mé upadající společenské postavení a poskytla mi okruh přátel ze vznešených kruhů.

Doufal jsem, že ho nikdy nezklamou. Přál jsem si dělat věci správně především kvůli němu.

Pan Volckman byl ale také mužem s vysokými nároky a očekáváními. Chyby netoleroval, nebo pouze ty drobné a se sebezapřením, obzvláště pokud šlo o pověst Společnosti. Záleželo mu na její autentičnosti a důvěryhodnosti, a pokud Společnost někdo zpochybňoval, nesl to velmi těžce. V této souvislosti si jistě dokážete představit, že nebyl zrovna šťastný, když o Společnosti začaly v roce 1872 kolovat všechny ty ošklivé pomluvy.